mala sõnnast kulis ja käsju järrel olli õppinud, sedda ta koddu unnustas. Kord teggi ta palwet enne sõmist; onnu näggi sedda ja pilkas poissi selle pärrast nõnda, et pois teine kord häbbenes käed risti panna. Igga õhtu tulli sõbru möldrile wõeraks, siis wõeti kaartid kappist wälja, istuti laua ümber ja mängiti kas minno pärrast pole õui ehk ööd läbbi. Juhtus kegi wilja pärrast weskile tullema ja mölder piddi kaardi laualt üllestõusma, siis käskis Kaarlit enneje assemele liggi astuda, ja mängida. Esstotsa, kui assi nõnda juhtus, nurrises Karel, sest se olli temma wastu meelt; agga kaardimängimisega on luggu nisamma kui jomisega, esstteks wõttad weikest tirtsu wina, se on so kurkus kibbe, tommab su wiltu ja mokkad krässu, agga olled sa sedda jo mõnni kord prukinud, siis lähheb ta sulle armsamaks, ja pärrast maggusaks ja kõigewimaks teeb ta sind jodikuks ja enneje sullaseks. Kaarlist tulli peagi keige parrem mölder, agga parrago ka keige kawwalam kaardimängia. Juhhan

Puderjaan kitis tedda kawwala poisi ollewad, ja ütles saggedaste: „Ei tea mis sest weel wimaks saabki?“

Kaardimängia reisi peal.

Karel olli talwe kakskümmend aastat wannaks sanud; mis möldri ammetis õppida, mõistis ta küllalt; kui lummi sullama hakkas, astus ta Puderjani ette ütteldes: „Armas onnu, ma pallun, et lasjed mind nüüd ka reisima minna, tahhaksin ni kaua kui weel noor ollen ka muid weskisi, maid ja innimesi nähha. Puderjaan, et ta poissi armastas, olli sellega rahhul, nurretses passi ja enne weel kui näddal möda jõudis, astus Karel ühhel hommikul weskist wälja, andis weel kord kõigile kät ja läks röömsa melega omma teed. Temma reisikot olli raskem kui mõnnel teisel on; ne kue, pükste ja särkide al olli ka weel rahhakukkur mõnne rublaga. Agga ommeti läks ta omma kottu waesem ärra kui mõnni mu